

על
הפרשה
ועניני
דיומא

זהר הקדוש מתוך מדבש

גליץ
מועד
לקראת
ש"ג בעומר

זרז חדש חלקג - מדרשות		
יום	וילנא	מתוך מדבש
ראשון	צב ע"ב	שמב-שג
שני	צג ע"א	שג-שגט
שלישי	צד ע"ב	שגט-שסז
רביעי	צה ע"א	שסז-שעה
חמישי	צז ע"ב	שעה-שפג
שישי	צח ע"א	שפג-שצא
שבת	צח ע"ב	שצא-שצט

רשימת שיעורי עמוד היומי
- ברשה"ק ובאדיש -
03.617.11.40

עלון מס' 336 | פרשת אחרי קדושים תשפ"ה

יח"ל בעזרה שית"ע
בית הזהר 'מתוך מדבש' תר. 5315 ירושלים

קריאת הפרשה ביום הכפורים כדי לכפר על בני ישראל

אמר רבי חייא, יומא חד הוינא אזיל בארְחא, למיהוּ גביה דרבי שמעון, למילף מניה פְּרָשְׁתָּא דפְּסַחָא, ערעית בחד טורא, וְחַמִּינָא בְּקִיעִין גומין בחד טינרא, ותרין גוברין בה [וכו'].

קריבנא גבייהו, אמינא להו מאי עסקיכו באתר דא, אמרו מזבני אנן, ותרי יומי בשבתא בדילנא מישובא נעסק באורייתא, בגין דלא שבקין לן בני נשא כל יומא ויומא, אמינא זכאה חולקיכון.

תו פתחו ואמרו, בכל זמנא דצדיקא מסתלקי מעלמא, דינא אסתלק מעלמא, ומיתתהון דצדיקא מכפרת על חובי דרא, ועל דא פְּרָשְׁתָּא דבני אהרן ביומא דכפורי קרינן לה, למהוי כפרה לחוביהון דישראל, אמר קדשא בריך הוא, אתעסקו במיתתהון דצדיקא אלין, ויתחשב לכו כאלו אתון מקרבין קרבנין בהאי יומא לכפרא עליכו.

מתוך מדבש

יומא לפי שבישוב בני אדם מטרידים אותנו כל יום ויום ולא מניחים אותנו לעסק בתורה, אמינא זכאה חולקיכון אמרתי להם אשרי חלקכם. (רמ"ק ומ"מ ומפרשים)

תו עוד פתחו ואמרו, כי בכל זמנא דצדיקא מסתלקי מעלמא בכל עת שהצדיקים מסתלקים מן העולם, דינא אסתלק מעלמא הדין מסתלק ומתבטל מן העולם, ומיתתהון דצדיקא מכפרת על חובי דרא ומיתתם של הצדיקים מכפרת על עונות הדור, ועל דא פְּרָשְׁתָּא דבני אהרן ביומא דכפורי קרינן לה ועל כן אנו קוראים את הפרשה של מיתת בני אהרן ביום הכפורים, למהוי כפרה לחוביהון דישראל שתהיה כפרה לעונות ישראל, אמר קדשא בריך הוא לישראל, אתעסקו במיתתהון דצדיקא אלין תתעסקו במיתתם של אלו הצדיקים ותצטערו על מיתתם, ויתחשב לכו כאלו אתון

קריאת הפרשה ביום הכפורים כדי לכפר על בני ישראל

אמר רבי חייא, יומא חד הוינא אזיל בארְחא יום אחד הייתי הולך בדרך, למיהוּ גביה דרבי שמעון, למילף מניה פְּרָשְׁתָּא דפְּסַחָא ללכת אצל רבי שמעון, כדי ללמד ממנו פְּרָשְׁתָּא דפְּסַחָא, ערעית בחד טורא פגשתי בהר אחד, וְחַמִּינָא בְּקִיעִין גומין בחד טינרא וראיתי בקיעות וגמות בסלע אחד, ותרין גוברין בה וראיתי שם שני אנשים [וכו'].

קריבנא גבייהו קרבתי אצלם, אמינא להו מאי עסקיכו באתר דא שאלתי מהם מה מעשיכם במקום זה, אמרו מזבני אנן אמרו סוחרים אנחנו, ותרי יומי בשבתא בדילנא מישובא ונעסק באורייתא ושני ימים בשבוע אנו בדלים ופורשים עצמנו מן הישוב כדי לעסק בתורה, בגין דלא שבקין לן בני נשא כל יומא

דְּתַנִּינֵן, כָּל זְמַנָּא דִּישְׂרָאֵל יִהְיוּ בְּגִלּוּתָא, וְלֹא יִקְרְבוּן קְרַבְנֵי בְּהַאי יוֹמָא, וְאִינוּן תְּרִין שְׁעִירִין
לֹא יִכְלִין לְקַרְבָּא, יֵהֵא לְהוּ דְּכִרְנָא דְּתַרִּי בְּנֵי אֶהְרָן, וְיִתְכַפֵּר עֲלֵיהֶוּ.

כְּרוּז יוֹצֵא מִן הַשָּׁמַיִם בְּכָל יוֹם, שׁוּבוּ בָנִים שׁוֹבְבִים, וְהַנְשָׂמָה שׁוֹמַעַת הַקּוֹל

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל אֶהְרֹן אַחִיד, וְאֵל יִבָּא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ וְגו', רַבִּי שְׁמַעוֹן
פֶּתַח וְאָמַר, (קהלת א ו) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְהַיָּם אֵינָנו מֵלֵא וְגו', אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
תְּוֹהָנָא עַל בְּנֵי עַלְמָא, דְּהָא לִית לְהוּ עֵינִין לְמַחְזִי, וְלִפְּא לֹא שְׁגָחָא, וְלֹא יָדְעִין, וְלֹא שׁוּוֹיִין
לְבִיָּהוּ לֹאסְתַּכְּלָא בְּרַעוּתָא דְּמֵאֲרִיהוֹן, הִיךְ נִימִין וְלֹא מַתְעָרִי מְשַׁנְתִּיָּהוּ, עַד לֹא יִיְתִי הֵהוּא יוֹמָא
דְּחָפִי עֲלֵיהֶוּ חֲשׂוּכָא וְקַבְלָא, וְיִתְבַּע הֵהוּא (דף נח ע"א) מֵאֲרִיָּה דְּפִקְדוּנָא חוּשְׁבָּנָא מְנִיָּהוּ.

וְכָרוּזָא כָּל יוֹמָא קֹאֲרִי עֲלֵיהֶוּ, וְנִשְׁמַתְהוֹן אֶסְהִידַת בְּהוֹן בְּכָל יוֹמָא וְלִילֵיא, אֲוִרִיָּתָא רֵאמַת
קָלִין לְכָל עֵבֶר, מִכְרֹזַת וְאוּמְרַת, (משלי א כב) עַד מְתִי פְתָאִים תֵּאָהְבוּ פְתִי, (שם ט ד) מִי

מֵתוֹק מִדְּבַשׁ

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן הַקָּדִים בְּדַבְרֵי הַתְּעוּרוֹת וְאָמַר, תְּוֹהָנָא,
עַל בְּנֵי עַלְמָא תָּמָה אֲנִי עַל בְּנֵי הָעוֹלָם, דְּהָא לִית לְהוּ
עֵינִין לְמַחְזִי כִּי אֵין לָהֶם עֵינִים לִרְאוּת אֶת מֵאֲרִיעוּת
הַזְּמַן הַמַּחְפִּימִים אֶת הָאָדָם עַל הַעֲתִיד, וְלִפְּא לֹא שְׁגָחָא
וְאֵין לָהֶם לֵב לְהִשְׁגִּיחַ מֵעֲצָמָם אֶת הַנּוֹלָד, וְלֹא יָדְעִין
וְאִפְּלוּ רָצוֹן לְדַעַת אֵין לָהֶם, וְלֹא שׁוּוֹיִין לְבִיָּהוּ
לֹאסְתַּכְּלָא בְּרַעוּתָא דְּמֵאֲרִיהוֹן וְאֵינָם נוֹתֵנִים אֶל לָבָם
לְהַסְתַּכְּלָא וְלִהְתַּבּוֹנֵן מַה הוּא רָצוֹן קוֹנֵם, וְלָמָּה שָׁלַח אוֹתָם
הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא לְעוֹלָם הַהוּא, הִיךְ נִימִין וְלֹא מַתְעָרִי
מְשַׁנְתִּיָּהוּ אֵיךְ הֵם יִשְׁנִים וְאֵינָם מַתְעוּרִים מְשַׁנְתָּם, עַד
לֹא יִיְתִי הֵהוּא יוֹמָא דְּחָפִי עֲלֵיהֶוּ חֲשׂוּכָא וְקַבְלָא
טָרָם שְׁלֹא יָבוֹא יוֹם הֵהוּא שְׁיִכְסֶּה עֲלֵיהֶם חֹשֶׁךְ וְאִפְּלָה,
וְיִתְבַּע הֵהוּא (דף נח ע"א) מֵאֲרִיָּה דְּפִקְדוּנָא חוּשְׁבָּנָא
מְנִיָּהוּ וְהַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא בַּעַל הַפִּקְדוֹן שֶׁהַפְּקִיד
אֶת הַנֶּפֶשׁ בִּידֵי בְּנֵי הָאָדָם יִתְבַּע חֲשׁוֹבֵן מֵהֶם.

וְכָרוּזָא כָּל יוֹמָא קֹאֲרִי עֲלֵיהֶוּ וְכָרוּז מִן הַשָּׁמַיִם קוֹרָא
עֲלֵיהֶם כָּל יוֹם שׁוּבוּ בָנִים שׁוֹבְבִים, וְאָף עַל פִּי
שְׁאִין הָאָדָם שׁוֹמַע אֲכָל נִשְׁמַתוֹ שׁוֹמַעַת וּמַעוּרַת אֶת
הָאָדָם, וְנִשְׁמַתְהוֹן אֶסְהִידַת בְּהוֹן בְּכָל יוֹמָא וְלִילֵיא
וְנִשְׁמַתָּם מֵעִידָה בְּהֵם יוֹמָם וְלֵילָה, אֲוִרִיָּתָא רֵאמַת קָלִין
לְכָל עֵבֶר, מִכְרֹזַת וְאוּמְרַת וְכֵן הַתּוֹרָה מְרִימָה קוֹלָה
לְכָל צַד, וּמִכְרֹזַת וְאוּמְרַת עַד מְתִי פְתָאִים תֵּאָהְבוּ פְתִי
פְרוּשׁ עַד מְתִי אִתָּם אוֹהֲבִים אֶת הַפְּתָאוֹת, וְעוֹד מִכְרֹזַת

מִקְרַבִּין קְרַבְנֵי בְּהַאי יוֹמָא לְכַפְּרָא עֲלֵיהֶוּ וְיִהְיֶה
נִחָשֵׁב לָבָם כְּאֵלוּ הָיִיתָם מִקְרַבִּים קְרַבְנוֹת בְּיוֹם הַזֶּה לְכַפֵּר
עֲלֵיכֶם, לְכֵן בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים בְּשַׁעֲהַ שְׁקוּרָאִים בַּתּוֹרָה אֶת
פְּרִשְׁת מִיתַת שְׁנֵי בְּנֵי אֶהְרֹן, צָרִיד לְדַאֵג עַל מִיתַתָּם וְאִזּוּ
תִּחְשַׁב לְכַפְּרָה.

דְּתַנִּינֵן, כָּל זְמַנָּא דִּישְׂרָאֵל יִהְיוּ בְּגִלּוּתָא כִּי לְמַדְנוּ
שֶׁכָּל זְמַן שִׁישְׂרָאֵל יִהְיֶה בְּגִלּוּת, וְלֹא יִקְרְבוּן
קְרַבְנֵי בְּהַאי יוֹמָא וְלֹא יִקְרְבוּ קְרַבְנוֹת בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים,
וְאִינוּן תְּרִין שְׁעִירִין לֹא יִכְלִין לְקַרְבָּא וְגַם אוֹתָם
הַשְּׁנֵי שְׁעִירִים שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים לֹא יוֹכְלוּ לְהַקְרִיב, שְׁעַל
יְדֵי וְדוּי עַל שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח נִתְכַּפְּרוּ עֲוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב וְנִשָּׂא הַשְּׁעִיר עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנוֹתָם, יֵהֵא לְהוּ
דְּכִרְנָא דְּתַרִּי בְּנֵי אֶהְרֹן, וְיִתְכַפֵּר עֲלֵיהֶוּ יִהְיֶה לָהֶם
זְכוּרֹן מִיתַת שְׁנֵי בְּנֵי אֶהְרֹן, וִיכַפֵּר עֲלֵיהֶם.
(דף נו ע"ב, ובבאורייתו כרך יא עמ' 20)

כְּרוּז יוֹצֵא מִן הַשָּׁמַיִם בְּכָל יוֹם, שׁוּבוּ
בָנִים שׁוֹבְבִים, וְהַנְשָׂמָה שׁוֹמַעַת הַקּוֹל
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל אֶהְרֹן אַחִיד, וְאֵל
יִבָּא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ וְגו', כְּדִי לְפָרֵשׁ פֶּסוּק
זֶה רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח וְאָמַר הַתַּחֲלִיל לְפָרֵשׁ מַה שֶׁכְּתוּב
כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְהַיָּם אֵינָנו מֵלֵא וְגו',

פתי יסור הנה, חסר לב אמרה לו, לכו לחמו בלחמי ושתו ביינן מסכתי, ולית מאן דירפין אודניה, ולית מאן דיתער לביה.

תא חזי, זמינן דרי בתראי דייטון, דיתנשי אורייתא מבינייהו, וחכימי לבא יתכנשון לאתרייהו (ס"א לאדרא קדישא), ולא ישתכח מאן דסגיר ופתח, ווי לההוא דרא.

ומפאן ולהלאה לא יהא דרא פדרא דא, עד דרא דיייתי מלפא משיחא, ומנדעא יתער בעלמא, דכתיב (ירמיה לא לג) פי כלם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם.

פמה שערים עליונים פתוחים ביום הפפורים לקבל תפלות ישראל

בההוא יומא פמה פתחין פתיחן לקבליהון דישראל, לקבלא צלותיהון, זפאה חולקיהון דישראל, דהא קדשא בריך הוא בעא לזפאה לון, ולדפאה לון, הדא הוא דכתיב, פי ביום הזה יכפר וגו'.

בהאי יומא, אתעטר פהנא בכמה עטרין, בהאי יומא, פולחנא דכהנא יקרא ורב מפל פולחנין, לכלא ירב חולקא באינון קרבנין דקדשא בריך הוא, בהאי יומא אתעטר

מתוק מדבש

המשיח, ומנדעא יתער בעלמא שאז תתעורר הדעת בעולם, דכתיב פי כלם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם. (דף נו ע"ב-נח ע"א, ובבאוריניו כרך יא עמ' כא-כג)

פמה שערים עליונים פתוחים ביום הפפורים לקבל תפלות ישראל

בההוא יומא ביום הפפורים, פמה פתחין פתיחן לקבליהון דישראל לקבלא צלותיהון פמה פתחים פתוחים פנגד ישראל לקבל את תפלתם, פי ביום הזה מתקבלות כל מיני תפלות, דהיינו, צעקה, תחנון, שועה, בכיה, וכדומה, פי היום לא ננעל שום שער משערי תפלה, זפאה חולקיהון דישראל אשרי חלקם של ישראל, דהא קדשא בריך הוא בעא לזפאה לון ולדפאה לון שהקדוש ברוך הוא רוצה לזכות אותם, ולטהרם מעונותיהם, הדא הוא דכתיב זהו שפתיב פי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם.

בהאי יומא אתעטר פהנא בכמה עטרין ביום הזה מתעטר הפהן בכמה עטרות, כלומר שמקבל פמה מיני הארות המחין הנקראות עטרות, בהאי יומא פולחנא דכהנא יקרא ורב מפל פולחנין בזה היום עבודת הפהן היא יקרה וגדולה מפל העבודות של כל השנה, לכלא ירב חולקא באינון קרבנין דקדשא בריך הוא

התורה מי פתי מי שאין בו תבונה, יסור הנה יסור ממקומו ויבא הנה, וכן תקרא למי שהוא חסר לב מפל וכל אמרה לו, לכו לחמו בלחמי ושתו ביינן מסכתי אם אין לכם משל עצמכם, בואו הנה ואכלו בלחמי ושתו היין אשר מזגתי אני, והוא ענין מליצה לומר הלא חכמת התורה היא נחמדת מאירת עינים וחוננת דעת לההוגים בה, וכאלו מכרזת ואומרת, כל הרוצה ללמד יבא וילמד, ואם צפון לבו משכל אני אשפילו דעה, (מגילות). ולית מאן דירפין אודניה אכל אין מי שישא אָנו, ולית מאן דיתער לביה ואין מי שיעורר את לבו לשים לב לההתעוררות שמעוררים אותו מלמעלה.

תא חזי, זמינן דרי בתראי דייטון בא וראה עתידים דורות האחרונים שיבואו, דיתנשי אורייתא מבינייהו שישתכח התורה מביניהם, וחכימי לבא יתכנשון לאתרייהו וחכמי הלב יתאספו למקום מנוחתם, כלומר יסתלקו מן העולם, ולא ישתכח מאן דסגיר ופתח ולא יהיה מי שיסגר ויתרץ את הקשיות, ואפלו מי שיפתח ויתחיל להקשות גם כן לא ימצא, ווי לההוא דרא אוי לאותו הדור.

ומפאן ולהלאה לא יהא דרא פדרא דא ומפאן ולהלאה לא יהיה פדורו של רבי שמעון, עד דרא דיייתי מלפא משיחא עד הדור שיבא בו מלך

(ס"א אתער) חסד בעלמא על ידא דכהנא, מקרב קרבנין על חוביהון דעמא, על חוביה בקדמיתא, ולבתר על חוביהון דעמא, מקרב עליון עליה ועל עמא.

פרשת קדושים

ע"י מצות תפלין נשלים האדם בכל חלקי נשמתו

קדושים תהיו, רבי אבא פתח (ש"ב ז כג) ומי כעמך בישראל גוי אחד בארץ, תא חזי, בכל עמין דעלמא לא אתרעי בהו קדשא בריך הוא, בר בישראל בלחודייהו, ועבד לון עמא יחידאה בעלמא, וקרא לון גוי אחד בשמיה, ואעטר לון בכמה עטרין, וכמה פקודין לאתעטרא בהו, ועל דא תפלין דרישא ותפלין דדרועא לאתעטרא בהו בר נש בגוונא דלעילא, ולאשתכחא חד שלים בכלא.

ובההיא שעתא דאתעטר בהו בר נש ואתקדש בהו, אתעביד שלים, ואקרי אחד, דאחד לא אקרי אלא פד איהו שלים, ומאן דפגים, לא אקרי אחד.

מתוך מדבש

אותם בכמה עטרות על ידי למוד התורה, וכמה פקודין לאתעטרא בהו ונתן להם כמה מצות להתעטר בהם, כי יש כמה מצות שיש בהם רמז ליחוד קדשא בריך הוא ושכינותיה, ועל ידי קיום אלו המצות ממשיך האדם על עצמו עטרות, ועל דא תפלין דרישא ותפלין דדרועא ועל פן נתן הקדוש ברוך הוא לישראל מצות תפלין של ראש שהיא רומזת על [בחינת] קוב"ה, ומצות תפלין של יד הרומזת על המלכות [השכינה], לאתעטרא בהו בר נש בגוונא דלעילא להתעטר בהם האדם בהארת המחין כעין [בחינות] תפארת ומלכות של מעלה [קוב"ה ושכינותיה], ולאשתכחא חד שלים בכלא ועל ידי זה יהיה האדם בשלמות אחת בכל חלקי נשמתו כעין של מעלה.

ובההיא שעתא דאתעטר בהו בר נש ואתקדש בהו ובשעה שהאדם מתעטר בתפלין ומתקדש בהם, אתעביד שלים ואקרי אחד נעשה האדם שלם ונקרא אחד, דאחד לא אקרי אלא פד איהו שלים כי אין האדם נקרא אחד אלא כשהוא שלם בבחינת זכר ונקבה [בחינות] תפארת ומלכות, ומאן דפגים לא אקרי אחד ומי שהוא פגום על ידי שפח בין תפלין של יד לתפלין של ראש, וכן הסח שיחה בטלה בין תפלת הלחש לחזרת השליח צבור השמונה עשרה, וכיוצא בשאר דברים הפוגמים את המצוה הרומזת על היחוד, לא נקרא אחד. (דף פא ע"א, ובביאורינו כרך יא עמ' שיח-שיט)

כי לכלם גם לחיצונים, הוא נותן חלק בקרבנות של הקדוש ברוך הוא כדי שלא יקטרגו על ישראל, בהאי יומא אתער חסד בעלמא על ידא דכהנא ביום הזה מתעוררת מדת החסד בעולם על ידי הכהן, כדי להתחסד עם בני ישראל, מקרב קרבנין על חוביהון דעמא כי הכהן מקריב קרבנות כדי לכפר על העונות של עם ישראל, והיינו על חוביה בקדמיתא בתחלה מקריב על עונותיו, ולבתר על חוביהון דעמא ואחר כך מקריב על עונותם של העם, וכן מקרב עליון עליה, ועל עמא מקריב קרבן עולות עליו, ועל העם.

(דף סד ע"א, ובביאורינו כרך יא עמ' צח-צט)

ע"י מצות תפלין נשלים האדם בכל חלקי נשמתו

קדושים תהיו כדי לפרש פסוק זה, רבי אבא פתח הקדים לפרש מה שכתוב ומי כעמך בישראל גוי אחד בארץ פרוש שאין עם שידמה לישראל להיות גוי מיוחד להקדוש ברוך הוא, ואמר תא חזי, בכל עמין דעלמא לא אתרעי בהו קדשא בריך הוא בר בישראל בלחודייהו בא וראה, כי בכל האמות שבעולם לא בחר הקדוש ברוך הוא, אלא בישראל לבדם, ועבד לון עמא יחידאה בעלמא ועשה אותם עם יחיד בעולם, וקרא לון גוי אחד בשמיה וקרא אותם גוי אחד כמו ששמו הוא אחד, ואעטר לון בכמה עטרין והעטיר

הוראות במצות התוכה לחברו

בגוונא דא אצטריך ליה לאוכחא לחבריה, בקדמיתא בסתרא, לבתר בין רחימוי, לבתר באתגלייא, מכאן ולהלאה ישבוק ליה ויעביד רעותיה.

ועל דא כתיב הוכח תוכיח, הוכח, בסתרא דלא ינדע ביה בר נש, תוכיח, בין חברוי ורחימוי, את עמיתך, באתגלייא, ועל דא לא כתיב בקדמיתא תוכיח אלא הוכח.

תו, הוכח, אי איהו בר נש דיכסוף, לא יימא ליה ולא יוכיח ליה אפילו בסתרא, אלא יימא קמיה כמאן דמשתעי במלין אחרנין, ובגו אינון מלין ידבר מאן דעבד ההוא חובא הוא כף וכף, בגין דאיהו ידע בגרמיה, וישתביק מההוא חובא.

ל"ג בעומר

ענין צער השי"ת בצרת ישראל, וההמתקה ע"י הורדת הדמעות

רבי שמעון ארים ידי בצלו לקדשא בריך הוא וצלי צלותיה, לבתר דצלי צלותיה אתו רבי אלעזר בריה ורבי אבא ויתבו קמיה, עד דהו יתבי קמיה, חמו חד נהירו דיממא

מתוך מדבש

אם הוא אדם שיתביש אם יזכירו לו חטאו, אז לא יאמר לו חטאו ולא יוכיח אותו אפילו בסתר, אלא יימא קמיה כמאן דמשתעי במלין אחרנין אלא יאמר לפניו ענינים כמי שמספר דברים אחרים, ובגו אינון מלין ידבר מאן דעבד ההוא חובא הוא כף וכף ובתוף אותם הדברים יזכיר מי שעושה עון ההוא ענשו כף וכף, בגין דאיהו ידע בגרמיה כדי שהוא ידע ויבין בעצמו, וישתביק מההוא חובא ויעזב את העון ההוא.

(דף פו ע"א ברע"מ, ובביאורינו כרך יא עמ' שפ-שפא)

ענין צער השי"ת בצרת ישראל, וההמתקה ע"י הורדת הדמעות

רבי שמעון ארים ידי בצלו לקדשא בריך הוא וצלי צלותיה רבי שמעון נשא כפיו בתפלה להקדוש ברוך הוא והתפלל תפלתו על אריכות הגלות, לבתר דצלי צלותיה אחר שסיים תפלתו, אתו רבי אלעזר בריה ורבי אבא ויתבו קמיה באו אלו השני חברים וישבו לפניו, עד דהו יתבי קמיה בעוד שהיו יושבים לפניו, חמו חד נהירו דיממא דאתחשף ראו אור אחד של היום שנחשף, וכזה רמזו להם מן השמים שאור רחמי התפארת שהוא סוד מדת

הוראות במצות התוכה לחברו

בגוונא דא אצטריך ליה לאוכחא לחבריה, בקדמיתא בסתרא כעין זה צריך האדם להוכיח את חברו, בתחלה בסתר ששום אדם לא ידע מזה, לבתר בין רחימוי אחר כך אם לא שמע לו, יוכיח אותו בין אוהביו, לבתר באתגלייא ואחר כך אם לא שמע לו, יכול להוכיחו בגלוי, מכאן ולהלאה ישבוק ליה ויעביד רעותיה מכאן ולהלאה יעזב אותו ויעשה כרצונו, ואינו מצוה עוד להוכיחו.

ועל דא כתיב ועל זה נאמר הוכח תוכיח שפרושו הוכח, בסתרא מלת הוכח הוא מקור המורה על תוכחה בסתר, דלא ינדע ביה בר נש שלא ידע בו שום אדם, תוכיח הוא לשון צווי, דהיינו בין חברוי ורחימוי שתוכיחו אפילו בין חבריו ואוהביו, את עמיתך כמו עם עמיתך, דהיינו באתגלייא בגלוי בפני הכל, ועל דא לא כתיב בקדמיתא תוכיח אלא הוכח ועל כן לא כתוב בתחלה תוכיח שהוא לשון צווי, אלא הוכח המורה על תוכחה בסתר.

תו עוד פרוש על הוכח, אי איהו בר נש דיכסוף, לא יימא ליה ולא יוכיח ליה אפילו בסתרא

דאָתחשף, ואשתקע חד צנורא (ס"א צנורא) דשלהובא דאשא גו ימא דטבריה, ואזדעזע כל
ההוא אתר.

אמר רבי שמעון, ודאי השתא הוא עדנא דקדשא בריך הוא אדכר לבנוי, ואחית תרין דמעין
לגו ימא רבא, וכד נחתין, פוגעין בהאי צנורא דשלהובא דאשא, ומשתקעי דא בדא
בימא, בכה רבי שמעון ובכו חבריאי.

בת קול: אשריך רבי שמעון שהקב"ה רוצה בכבודך יותר מכל בני העולם

כגון רבי שמעון בר יוחאי, דיומא חד הוה יתיב אבבא דתרעא (נ"א דמערעא) דלוד, זקף
עיניו חזא שמשא דנהיר, ואסתים נהורא תלת זמנין, אדהכי אתחשף נהורא, ואתחזי
ביה בשמשא אופמא וירוקא.

אמר ליה לרבי אלעזר בריה, תא אבתראי ברי, ונחמי, דהא ודאי גזרה אתגזר לעילא, וקדשא
ברוך הוא בעי לאודעא לי, דודאי תלתין יומין תליא ההוא מלתא דאתגזר לעילא, ולא

מתוך מדבש

אל תוף היס, היינו בתוכיות הבינה הנקשרת עם החכמה
ונמתקות שם, בכה רבי שמעון ובכו חבריאי בכה רבי
שמעון ובכו החברים שהשתתפו בבכיתו של הקדוש ברוך
הוא. (שמות דף ט ע"א, ובביאורינו כרך ה עמ' פב-פג)

**בת קול: אשריך רבי שמעון שהקב"ה
רוצה בכבודך יותר מכל בני העולם**
כגון רבי שמעון בר יוחאי שהיה בדורו הצדיק יסוד
עולם, דיומא חד הוה יתיב אבבא דתרעא דלוד
כי יום אחד היה יושב בפתח שער של העיר לוד, זקף
עיניו חזא שמשא דנהיר, ואסתים נהורא תלת זמנין
הגביה את עיניו וראה שהשמש שהיה מאיר, ונסתם אורו
שלוש פעמים, להראות על גזרה שנגזרה ונתלתה שלשים
יום כדלקמן, אדהכי אתחשף נהורא בין כך נחשף אור
השמש ביותר, ואתחזי ביה בשמשא אופמא וירוקא
ונראה בשמש מראה שחר המורה על התעוררות הדינים,
ומראה ירק להראות בשולם בבקשת רחמים.

אמר ליה רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, תא אבתראי
ברי ונחמי בא בני אחרי ונראה סבת החשכת אור
השמש, דהא ודאי גזרה אתגזר לעילא כי ודאי נגזרה
איזו גזרה למעלה, וקדשא בריך הוא בעי לאודעא
לי והקדוש ברוך הוא רוצה להודיע לי, דודאי תלתין

היום נתעלם, ועוד ראו כי ואשתקע חד צנורא דשלהובא
דאשא גו ימא דטבריה נשקע קלות שלהבת אש תוף
ימא של טבריה שהוא הפגרת, וכנה נמזו להם על מתוך
הדין, כדמפרש ואזיל, ואזדעזע כל ההוא אתר ונזדעזע
ונחדר כל המקום ההוא.

אמר רבי שמעון, ודאי השתא הוא עדנא דקדשא
ברוך הוא אדכר לבנוי ודאי עתה הוא הזמן
שהקדוש ברוך הוא זוכר ענייתם ודלותם וגלותם של בני
ישראל, והקדוש ברוך הוא רוצה לרחם עליהם ואי אפשר
מפני שאינם ראויים לגאולה, לכן הדין מתגבר עליהם, מה
עושה הקדוש ברוך הוא למתק הדין שלא ישלט עליהם ודיים
באבלותם ודלותם וגלותם, ואחית תרין דמעין לגו ימא
רבא מוריד שתי דמעות לתוף ים הגדול, הנה סוד הדמעות
הם התעוררות של שתי מדות הדין שהם נצח והוד, ולשון
מוריד הוא מלשון יורדי מרפבה, כלומר מעלה שתי מדות
הדין האלו אל הבינה והחכמה הנקראות ים הגדול ששם
מקורות הרחמים, ושם נמתקות שתי מדות אלו לפי שמשם
שרשם, הנה בעליתן דרך שרשם פוגעים בכחינה אחת מהבינה
המעוררת הדינים, וזה שאמר וכד נחתין פוגעין בהאי
צנורא דשלהובא דאשא וכשיודרות (לזנו לזנו) עולות וכמפר
לעיל) אל הבינה פוגעות באותו קלות שלהבת של אש,
שהוא סוד הדין המתפשט מהבינה, ומתקשרים אלו באלו,
ומשתקעי דא בדא בימא ושניהם יחד יורדים ומשתקעים

עבִיד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַד דְּאוֹדְעִיהָ לְצַדִּיקָיָא, הָדָא הוּא דְכָתִיב (עמוס ג ז) כִּי לֹא יַעֲשֶׂה אֲדֹנָיִי אֱלֹהִיִּים דְּבָר כִּי אִם גְּלָה סוּדוֹ אֶל עַבְדֵּיו הַנִּבְיָאִים.

עַד דְּהוּוּ אֲזִלִּי, עָאִלוּ בְּהֵוּא כָּרִם, חָמוּ חַד חוּיָא דִּהְוָה אֲתִי וּפּוּמִיָּה פְּתִיחָא, (נ"א וְהוּא לְחִישׁ בְּלִישְׁנִיה) וּמִלְּהָטָא בְּאַרְעָא בְּעַפְרָא, אֲשֶׁתַּנִּיק רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְקִטְפָּר יְדוּי בְּרִישִׁיָּה דְּחוּיָא, שְׂכִיף חוּיָא, מְאִיף פּוּמִיָּה, וְחָמָא לִישְׁנִיָּה מְרַחִישׁ.

אָמַר לִיה, חוּיָא חוּיָא, זִיל וְאִימָא לְהֵוּא חוּיָא עֲלָאָה, דִּהָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי בְּעֵלְמָא שְׂכִיחַ, עֵיילִיה לְרִישִׁיָּה לְחַד נּוֹקְבָא דְּעַפְרָא, אָמַר, גּוֹזֵר אָנָּא, כְּשֵׁם דְּתַתָּאָה אַתְחָזֵר לְנוֹקְבָא דְּעַפְרָא, כֵּן עֲלָאָה יִתְחָזֵר לְנוֹקְבָא דְּתַהוּמָא רַבָּא.

רַחִישׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּצִלוּתָא, עַד דְּהוּוּ מְצִלִּי, שְׁמַעוֹ חַד קִלָּא, פּוּתְקִרָא דְּקִיטְפָּא עוּלוֹ לְאַתְרֵיכּוֹ, קִטְפִּירָא דְּבוּרֵינִי לֹא שְׂרָאָן בְּעֵלְמָא, דִּהָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בְּטִיל לֹוֹן.

זַכָּאָה אֲנִתְּ רַבִּי שְׁמַעוֹן, דְּמֵאֲרָךְ בְּעִי בִיקְרָךְ עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא, בְּמִשְׁה פְּתִיב (שְׁמוֹת ל ב יא) וַיַּחֲל מֹשֶׁה וְגו', דְּמִשְׁמַע דְּאַחִיד לִיה פְּרָגוּדָא, וְאַנְתְּ רַבִּי שְׁמַעוֹן גּוֹזֵר, וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְקַיִים, הוּא גּוֹזֵר, וְאַנְתְּ מְבַטֵּל.

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

הַגְּזֵרוֹת, עֵיילִיה לְרִישִׁיָּה לְחַד נּוֹקְבָא דְּעַפְרָא הַכְּנִים הַנֶּחֱשׁ אֶת רֹאשׁוֹ לְנֶקֶב אַחַד שֶׁהִיָּה בְּעַפְרָא וְנִכְנַס שָׁם, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, גּוֹזֵר אָנָּא כְּשֵׁם דְּתַתָּאָה אַתְחָזֵר לְנוֹקְבָא דְּעַפְרָא אֲנִי גּוֹזֵר כְּשֵׁם שֶׁנֶּחֱשׁ הִתְחַתּוֹן חֲזָר לְחֹזֵר שְׁלוֹ שְׁבַעפָּר, כֵּן עֲלָאָה יִתְחָזֵר לְנוֹקְבָא דְּתַהוּמָא רַבָּא כְּמוֹ כֵּן הַנֶּחֱשׁ הֶעֱלִיִן הַס"מ יִחָזֵר לְנֶקֶב שֶׁל תַּהוֹם רַבָּה שֶׁשֶּׁם הוּא מְקוֹמוֹ, וְלֹא יִקְטֹרג עוֹד בְּעוֹלָם.

רַחִישׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּצִלוּתָא הַתְּפִלָּל רַבִּי שְׁמַעוֹן תְּפִלָּה בְּלַחֲשׁ, עִם רַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ, עַד דְּהוּוּ מְצִלִּי עַד שֶׁהָיוּ מִתְּפַלְּלִים, שְׁמַעוֹ חַד קִלָּא שְׁמַעוֹ קוֹל כְּרוֹז מִלְּמַעְלָה, שְׁאָמַר פּוּתְקִרָא דְּקִיטְפָּא קְבוּצַת הַחִיצוֹנִים הַמְּמַנִּים עַל הַכְּרִיתָה וְהַהֲזָק, עוּלוֹ לְאַתְרֵיכּוֹ תִּכְנְסוּ לְמִקְוָמְכֶם, כִּי אֵין לָכֶם עוֹד שְׁלִיטָה בְּעוֹלָם, קִטְפִּירָא דְּבוּרֵינִי לֹא שְׂרָאָן בְּעֵלְמָא הַקָּשֶׁר שֶׁל הַכְּרִיזוֹנִים שֶׁהֵם בְּעֵלֵי דִינִים אֵינֶם יְכוּלִים עוֹד לְשִׁרּוֹת בְּעוֹלָם, דִּהָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בְּטִיל לֹוֹן כִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּטֵל אֶת כָּחַם שֶׁלֹא יִשְׁלֹטוּ עוֹד.

וְאָמַר עוֹד קוֹל הַכְּרוֹז זַכָּאָה אֲנִתְּ רַבִּי שְׁמַעוֹן דְּמֵאֲרָךְ בְּעִי בִיקְרָךְ עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא אֲשֶׁרִיךְ רַבִּי שְׁמַעוֹן שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוּצָה בְּכַבּוּדָךְ יוֹתֵר מִכָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, כִּי בְּמִשְׁה פְּתִיב וַיַּחֲל מֹשֶׁה אֶת פָּנָיו ה' אֱלֹהֵינוּ, וְאָמְרוּ חֲזוּ"ל (עֵין גְּמָמוֹת רַבָּה פ"ג ד) דְּמִשְׁמַע דְּאַחִיד לִיה פְּרָגוּדָא שְׁמַעוֹ שְׁאָחִז אֶת הַפְּרָגוּד שֶׁל מְעֵלָה בְּלִמּוּד

יוֹמִין תִּלְיָא הַהוּא מִלְּתָא דְּאַתְגָּזֵר לְעִילָא כִּי בּוֹדָאִי שְׁלִשִׁים יוֹם תִּלְוִי לְמַעְלָה הַדְּבָר הַנִּגְזֵר, וְלֹא עַבִיד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַד דְּאוֹדְעִיהָ לְצַדִּיקָיָא וְאֵין הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַיִם אֶת הַגְּזֵרָה לְמִשְׁה עַד שֶׁמוֹדִיעַ אוֹתוֹ לְצַדִּיקִים, הָדָא הוּא דְכָתִיב זֶהוּ שְׁכֹתוֹב כִּי לֹא יַעֲשֶׂה אֲדֹנָיִי אֱלֹהִיִּים דְּבָר כִּי אִם גְּלָה סוּדוֹ אֶל עַבְדֵּיו הַנִּבְיָאִים וְרָמַז לְשִׁלִּשִׁים יוֹם בְּמִלַּת "כִּי" שְׁגִימְטָרִיא שְׁלִשִׁים.

עַד דְּהוּוּ אֲזִלִּי עָאִלוּ בְּהֵוּא כָּרִם בְּעוֹד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים נִכְנְסוּ בְּכָרִם אַחַד, חָמוּ חַד חוּיָא דִּהְוָה אֲתִי וּפּוּמִיָּה פְּתִיחָא רָאוּ נֶחֱשׁ אַחַד שֶׁהִיָּה כָּא וּפִיו הִיָּה פְּתוּחַ, שֶׁהִיָּה שְׁלִיחַ מִהַס"מ שֶׁהוּא הַנֶּחֱשׁ הֶעֱלִיִן, וּמִלְּהָטָא בְּאַרְעָא בְּעַפְרָא וְהִיָּה מְלַהֵט אֶשׁ בְּאַרְץ בְּתוּף הָעַפָּר, הַמּוֹרָה שְׂרוּצָה לְפַעַל דִּין בְּעוֹלָם, אֲשֶׁתַּנִּיק רַבִּי שְׁמַעוֹן נַעַר רַבִּי שְׁמַעוֹן אֶת בְּגָדָיו, וְקִטְפָּר יְדוּי בְּרִישִׁיָּה דְּחוּיָא וְהִכָּה בְּיָדָיו בְּרֹאשׁוֹ שֶׁל הַנֶּחֱשׁ, שְׂכִיף חוּיָא נִשְׁקֹט הַנֶּחֱשׁ, מְאִיף פּוּמִיָּה וְהִשְׁפִּיל פִּיו לְמִטָּה, וְחָמָא לִישְׁנִיָּה מְרַחִישׁ וְרָאָה אֶת לְשׁוֹנוֹ כָּאִלוּ מְדַבֵּר בְּלַחֲשׁ.

אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן לְהַנֶּחֱשׁ, חוּיָא חוּיָא נֶחֱשׁ נֶחֱשׁ שְׂאֵתָה שְׁלִיחַ מִנֶּחֱשׁ הֶעֱלִיִן, זִיל וְאִימָא לְהֵוּא חוּיָא עֲלָאָה לָךְ וְאָמַר לְנֶחֱשׁ הֶעֱלִיִן, שֶׁהוּא הַנֶּחֱשׁ הַקְדָּמוֹנִי שֶׁהוּא הַס"מ, דִּהָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי בְּעֵלְמָא שְׂכִיחַ כִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן נִמְצָא בְּעוֹלָם שֶׁהוּא יְכוּל לְבַטֵּל אֶת

אֲדֹהֲכִי חֲמָא דְנִהִיר שְׁמָשָׁא, וְאַתְעֵבֵר הֵהוּא אוֹפְמָא, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדַאי הָא עֲלָמָא אֲתַבְסָם. עָאֵל לְבִיתִיהּ וְדַרְשׁ, (תהלים יא ז) כִּי צָדִיק יְהו"ה צִדְקוֹת אָהֵב יֵשֶׁר יַחְזוּ פְּנִימוֹ, מֵאִי טַעְמָא כִּי צָדִיק יְהו"ה צִדְקוֹת אָהֵב, מִשּׁוּם דִּישֹׁר יַחְזוּ פְּנִימוֹ, מֵאִי פְּנִימוֹ, פְּנִינִים עֲלָאִין, דְּכִנִּי עֲלָמָא בַּעֲיִין לְמַבְעֵי רַחֲמֵי מַנְיָה, עַל כֹּל מַה דְּאַצְטְרִיכֵן.

רַשְׁבִּי אֵינוֹ מַתִּירָא מִקְטְרוּג הַפּוֹלְאָכִים, וְהַקְב"ה מוֹסְפִים עִמּוֹ

אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, עַד לֹא נִיכּוֹל, נִשְׁמַע מִמַּאֲרִיָּה דְּאוֹרֵייתָא מְלָה, דִּהָא רַבִּי שְׁמַעוֹן כֹּל מְלוֹי בְּאַתְגַּלְיָא אֵינוֹן, אִיהוּ גִבְרָא דְלֹא דְחִיל מַעֲיֵלָא וְתַתָּא לְמִימַר לוֹן, לֹא דְחִיל מַעֲיֵלָא, דִּהָא קֳדָשָׁא בְּרִין הוּא אֲסַתְפָּם בֵּיה, לֹא דְחִיל מַתָּא, כְּאַרְיָה דְלֹא דְחִיל מִבְּנֵי עָנָא.

מֵתוֹק מִדְּבַשׁ

לְכֵן אוֹהֲבֵם מִפְּנֵי שְׁמִבְקָשִׁים רַחֲמִים עַל דּוֹרָם, וְשׁוֹאֵל מֵאִי פְּנִימוֹ עַל אֵינוֹן פְּנִינִים הַפְּנִיָּה, וּמְשִׁיב (ה"א) פְּנִינִים דְּכִנִּי עֲלָמָא פְּנִינִים שֶׁל בְּנֵי אָדָם שְׁבַעוּלָם, בַּעֲיִין לְמַבְעֵי רַחֲמֵי מַנְיָה עַל כֹּל מַה דְּאַצְטְרִיכֵן שְׁהַצְדִּיקִים צְרִיכִים לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים מֵה' עַל כֹּל צְרִכֵי בְנֵי אָדָם.

(ויקרא דף טו ע"א, ובבאוריניו כרך י עמ' קסה-קסז)

רַשְׁבִּי אֵינוֹ מַתִּירָא מִקְטְרוּג הַפּוֹלְאָכִים, וְהַקְב"ה מוֹסְפִים עִמּוֹ

אָמַר רַבִּי פִּנְחָס לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, עַד לֹא נִיכּוֹל נִשְׁמַע מִמַּאֲרִיָּה דְּאוֹרֵייתָא מְלָה טָרַם שְׁנַאכַל נִשְׁמַע מִשּׁוּר הַתּוֹרָה דְּכִרֵּי תּוֹרָה, דִּהָא רַבִּי שְׁמַעוֹן כֹּל מְלוֹי בְּאַתְגַּלְיָא אֵינוֹן כִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן כֹּל דְּכִרְיוֹ וְסוּדוּתָיו שְׁאֵמַר הֵם בְּגִלּוּי, וְלֹא בְּרָמְזָא וְהַעֲלָמָה, אִיהוּ גִבְרָא דְלֹא דְחִיל מַעֲיֵלָא וְתַתָּא לְמִימַר לוֹן הוּא אִישׁ שְׁאֵינוֹ מַתִּירָא מִעֲלִינוּנִים וְתַתָּאנוּנִים לְגַלּוֹת סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וּמִפְּרָשׁ לֹא דְחִיל מַעֲיֵלָא הוּא אֵינוֹ מַתִּירָא מִקְטְרוּגָם שֶׁל מַלְאָכֵי מַעְלָה, דִּהָא קֳדָשָׁא בְּרִין הוּא אֲסַתְפָּם (דף ס ע"א) בֵּיה כִּי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹסְפִים עִמּוֹ, לֹא דְחִיל מַתָּא וְאֵינוֹ מַתִּירָא מִכַּחוֹת הַחֲצִיצוֹנִים שֶׁלְמִטָּה שִׁתְּגַרּוּ בּוֹ, כְּאַרְיָה דְלֹא דְחִיל מִבְּנֵי עָנָא כְּמוֹ אֲרִי שְׁאֵינוֹ מַתִּירָא מִבְּנֵי הַצֶּאֱזָן.

(אחרי דף נט ע"ב-ס ע"א, ובבאוריניו כרך יא עמ' מז-מח)

זְכוּת אֲמִתִּית עַל יִשְׂרָאֵל עַד שֶׁבִטַּל אֶת הַגְּזֵרָה, וְדַרְשׁ וַיִּחַל לְשׁוֹן מֵתוֹק (עַן מִנְמוֹת דָּף פו עמוד ט וְכַלְש"י דְּפִינִי הַמְּמַלֵּל כַּז"ל), כְּלוֹמַר שֶׁהַמֵּתִיק אֶת מְרִירוֹת הַגְּזֵרָה לְמִתְוֶה, וְאַתָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן גּוֹזֵר וְקֳדָשָׁא בְּרִין הוּא מְקַיֵּם וְאַתָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן גּוֹזֵר וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַיֵּם אֶת גְּזֵרָתְךָ, הוּא גּוֹזֵר וְאַתָּה מְבַטֵּל וְכֵן שֶׁהוּא גּוֹזֵר אֶתָּה מְבַטֵּל.

אֲדֹהֲכִי חֲמָא דְנִהִיר שְׁמָשָׁא וְאַתְעֵבֵר הֵהוּא אוֹפְמָא בֵּין כֶּף רָאָה רַבִּי שְׁמַעוֹן שֶׁהָאִיר הַשֶּׁמֶשׁ וְעֵבֵר מִמֶּנּוּ הַשְּׁחָרוֹת הֵהִיא, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ, וְדַאי הָא עֲלָמָא אֲתַבְסָם וְדַאי כִּי הָעוֹלָם נִתְבַּסֵּם וְנִמְתַּק, כְּלוֹמַר שֶׁנִּתְבַּטְּלָה הַגְּזֵרָה.

פְּרוּשׁ הַפְּסוּקָה הַמּוּבָא לְהֵלֵן, כִּי צָדִיק ה', צִדְקוֹת אָהֵב הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹהֵב אִישׁ צִדְקוֹת, יֵשֶׁר יַחְזוּ פְּנִימוֹ וְאִישׁ יֵשֶׁר יַחְזוּ פְּנִי, פְּנִימוֹ כְּמוֹ פְּנִי. (רד"ק)

עָאֵל לְבִיתִיהּ נִכְנַס רַבִּי שְׁמַעוֹן לְבֵיתוֹ, וְדַרְשׁ עַל מַה שֶּׁכָּתוּב כִּי צָדִיק יְהו"ה צִדְקוֹת אָהֵב יֵשֶׁר יַחְזוּ פְּנִימוֹ, וְשָׂאֵל מֵאִי טַעְמָא כִּי צָדִיק יְהו"ה צִדְקוֹת אָהֵב פְּרוּשׁ לְמַה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹהֵב אֶת אִישׁ עוֹשֶׂה צִדְקוֹת, וְהַכָּתוּב בַּעֲצָמוֹ מְשִׁיב מִשּׁוּם דִּישֹׁר יַחְזוּ פְּנִימוֹ לְפִי שְׁהַצְדִּיקִים הַנִּקְרָאִים יִשְׂרָאֵל יַחְזוּ אֶת פְּנִימוֹ שֶׁל בְּנֵי דּוֹרָם, כְּלוֹמַר שִׁתְּבַּוְּנוּ בְּמַצָּבָם כְּדִי לְבַקֵּשׁ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים,

גדולי הרבנים שליט"א העידו

לימוד הזוהר בהשתמחות על הציון במירון

זֶהר הַקְדוֹשׁ עִם מֵתוֹק מִדְּבַשׁ
שְׂבוּכָתָהּ זֹכִים רַבּוֹת אֵלֶּיךָ לְהַבִּין וְלַהֲעֵלּוֹת בְּלִימוֹד הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ

1800.350.330

מוקד
הזמנות

הייליגער
רבי לאור
שמעון נכספת...
נכספת...